

For da gik jeg på Dansk Folkepartis vegne op og sagde præcis, at de tiltag, som ministeren har redegjort for, som trækker i den rigtige retning af, at vi i højere grad får en nordisk forvaltningskultur i Kommissionen, støtter vi hjerteligt. Vi tror bare ikke, det er nok, og derfor har vi en række forslag til, hvordan man så mere grundlæggende kan komme videre.

Så bare lige en lille henstilling til udenrigsministeren om, at det måske engang imellem lige kunne være nyttigt at høre, hvad der er blevet sagt under en debat, mens man selv har været fraværende. Og anerkendt: Der kan være gode årsager til, at udenrigsministeren er på den anden side af døren et øjeblik.

Så vil jeg sige, at vi som sagt skal støtte de bestræbelser, og så skal vi selvfølgelig mere grundlæggende diskutere, hvordan man så kan komme videre. Der er det jo pudsigt at høre, at udenrigsministeren siger, at en traktatændring tager en 4-5 år. Da vi diskuterede de institutionelle ændringer, som fremgår af den nuværende traktat i forhold til udvidelsen, sagde udenrigsministeren, at det kunne foregå over en frokost i Bruxelles. Når man alligevel lige er forsamlet, så ændrer man lige på institutionernes rolle, så det hænger sammen i forhold til udvidelsen.

Det er det svar, udenrigsministeren har givet, når vi har sagt, at det fremgår af Amsterdamtraktaten, at der skal traktatændring til for at kunne foretage denne udvidelse, som er ønsket. Det bliver bagatelliseret. Når det så drejer sig om Kommissionens virke, når det drejer sig om noget, regeringen gerne vil have pakket væk fra debatten, så er det lige pludselig noget, der tager en 4-5 år. Jamen det afgørende er da, om den danske regering er forpligtet til at arbejde for at mindske Kommissionens magt eller ej, og det bør regeringen være forpligtet til.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Ministeren er på vej til at rode sig ud i et kæmpeproblem. Hvis den danske regering nu udpeger og genudnævner Ritt Bjerregaard og kommer til topmødet med dette signal om, at det bare skal køre videre som hidtil – man har jo støttet Prodi som formand, og det er det, man så har at komme med – jamen så står man jo i en elendig situation, ikke mindst i betragtning af, at vi jo alle ved, at der snart kommer en ny regeringskonference, hvor folk som Prodi og de store stater vil kræve forandringer på bekost-

ning af de små landes indflydelse i Kommissionen og i Ministerrådet med stemmevægte, på alle mulige leder og kanter en centralisering af magten. Nu spiller man bare Prodis spil, og det gør man altså dobbelt, hvis man genudnævner Ritt Bjerregaard, som vil styrke EU-Parlamentet. Det er et af hendes forslag, at man skal styrke EU-Parlamentet, fremskynde føderalismen. Jeg synes, ministeren kommer til at stå i en utroværdig og svag position på det kommende topmøde.

Hvis man derimod fremlagde nogle af de forslag, som vi har skitseret: fratagelse af kommissærernes magtbeføjelser, fratagelse af initiativret, nedlæggelse af selve kommissærposterne, så ville man have noget at komme med til den kommende regeringskonference; noget med virkeligt indhold og noget, som også kunne styrke de mindre lande, styrke demokratisk kontrol, styrke parlamenternes indflydelse.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):
Så er det hr. Jacob Buksti som ordfører.

Jacob Buksti (S):

Jeg tror, jeg vil forsøge at holde mig lidt til, hvad det handler om, og ikke bare koncentrere mig om, hvorvidt Ritt Bjerregaard skal genudpeges eller ej, idet jeg egentlig mener, at der er mere dybtgående og vigtige reformer at snakke om. Og undervejs i min ordførertale tror jeg også, at jeg kommer til at besvare de spørgsmål, som hr. Keld Albrechtsen stillede før, og deraf vil det fremgå, at jeg meget direkte og helt igennem er uenig både i analysen og løsningerne, som hr. Keld Albrechtsen er fremme med. Og når hr. Keld Albrechtsen altid plejer at have vi andres velbefindende på sinde, vil jeg være i tvivl om, hvorvidt hr. Keld Albrechtsen ikke er ved at rode sig ud i noget snavs, og det er jo ikke godt.

Kommissionens nylige afgang blev hilst velkommen af de fleste. Det var den rigtige udgang på en sag, som var blevet en belastning for den folkelige tillid til EU-samarbejdets funktion. Samtidig var det et klart bevis på, at den politiske kontrol i EU virker, også når den kommer til det punkt, hvor der må drages skelsættende konklusioner, som er ubehagelige for nogle af EU's mest indflydelsesrige personer.

I EU anno 1999 er ingen for store til at blive draget til ansvar, heller ikke Europa-Kommissionen. De politiske konklusioner, der skal drages i kølvandet på Kommissionens afgang, har